

Τοποθέτηση του Προέδρου της Ένωσης Βιοτεχνών Αλουμινίου, Σιδήρου Αθήνας «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ», Βασίλη Ντέρα

Συναγωνιστές, θα ήθελα και εγώ να χαιρετίσω τη σημερινή μας ημερίδα, πιστεύοντας ότι μέσα από τον ουσιαστικό προβληματισμό και με προτάσεις θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε στο χώρο των κατασκευών προϋποθέσεις για τη λαϊκή συμμαχία που κύριο στόχο θα έχει το συμφέρον του λαού μας.

Ερχόμαστε να εξετάσουμε ένα τομέα που πραγματικά είναι στην πρώτη γραμμή των αναγκών του λαού, αφού μέχρι σήμερα ο χώρος των κατασκευών αποτελεί λαμπρό πεδίο εμπορίου προκειμένου να θησαυρίσει η πλουτοκρατία.

Ο χώρος από τον οποίο προέρχομαι, της βιοτεχνίας κατασκευών αλουμινίου, σε επίπεδο αυτοαπασχολούμενων και μικρών επαγγελματιών κλυδωνίζεται μέσα από τις ψευδαισθήσεις των μικρομεσαίων.

Οι βιοτέχνες και οι αυτοαπασχολούμενοι είναι καιρός να ξεπεράσουν τις όποιες αναστολές έχουν ακόμα και να δολέψουν συνειδητά. Η εμπειρία από τους αγώνες του κλάδου, που θα παραθέσω στη συνέχεια μπορεί να το αποδείξει.

Ο δικός μας χώρος αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα για τις δυνατότητες που έχει ο τόπος μας όταν ο λαός γίνει αφέντης του πλούτου που παράγει.

Στη χώρα μας το 12% των ορεινών όγκων αποτελείται από βωξίτη, την πρώτη ύλη δηλαδή για την παραγωγή αλουμίνας και βρίσκεται στη δεύτερη θέση παραγωγής βωξίτη στην Ευρώπη και στη πέμπτη θέση παγκόσμια. Οι υποτελείς κυβερνήτες είχαν υπογράψει εκατονταετείς συμφωνίες για την εξόρυξή του από την περιβόητη ΠΕΣΙΝΕ, η οποία πλήρωνε το ρεύμα πολύ φθηνότερα από τα λαϊκά νοικοκυριά και κάτω από το κόστος παραγωγής.

Σήμερα, αυτό το ρόλο παίζει ο όμιλος ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ, ο οποίος ήταν ο πρώτος που κατέφυγε στα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια και εξασφάλισε την ιδιωτική παραγωγή ρεύματος που το πουλά στην ενταγμένη στο χρηματιστήριο, κατά τα άλλα Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού, υπερπολλαπλάσια από ό,τι ο όμιλος το αγοράζει, με αποτέλεσμα να αυγατίζει σημαντικά τα κέρδη του με κάποια δεκάδες εκατομμύρια ετησίως.

Αφού γίνει η εξόρυξη της πρώτης ύλης του βωξίτη και δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις, το μετάλλευμα το παίρνουν οι εταιρίες έλασης και διέλασης.

Σήμερα, στη χώρα μας έχουμε περίπου δέκα εκ των οποίων οι τρεις αποτελούν το βασικό κορμό, σύμφωνα με τις εξαγγελίες των ίδιων των βιομηχάνων του κλάδου.

Με βάση τα δικά τους στοιχεία η πτώση της εγχώριας αγοράς μεταξύ του 2007 - 2011 αγγίζει το 50%. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, οι εξαγωγές του κλάδου αλουμινίου το 9μηνο του 2011 ανήλθαν στα 958.000.000 έναντι 652.500.000 το αντίστοιχο διάστημα του 2010, παρουσιάζοντας σημαντική αύξηση κατά 47% και αντιπροσωπεύοντας το 5,7% των συνολικών εξαγωγικών προϊόντων της χώρας μας. Έτσι αποτελεί το δεύτερο εξαγωγικό κλάδο με θεμιτό εμπορικό ισοζύγιο 373 εκατομμύρια ευρώ. Όλα αυτά βέβαια και χωρίς να συμπεριλαμβάνονται οι εξαγωγές βωξίτη και αλουμίνας, μόνο η τελική μορφή του προϊόντος.

Επομένως, η Ελλάδα δεν είναι ενιαία και την κρίση δεν την βιώνουμε όλοι. Αυτοί που παράγουν τον πλούτο καταδικάζονται στη φτώχεια και στην υποβάθμιση της ζωής τους ενώ αυτοί που τον καρπώνονται στοιβάζουν ατέλειωτο πλούτο στα σεντούκια τους.

Ενώ έχουμε όλα αυτά τα εντυπωσιακά αποτελέσματα, σύμφωνα με τα στοιχεία του Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Αθήνας, οι εγγεγραμμένοι και ταμειακώς εντάξει το 2010 ήταν 695 και μόνο τους πρώτους 9 μήνες του

2012 διεγράφησαν το 27% (185 μέλη) εκ των οποίων οι 176 ήταν αυτοαπασχολούμενοι και μικρές επιχειρήσεις ενός, δύο ατόμων.

Ας μην ξεχνάμε την πολλαπλή χρήση του προϊόντος μέσα από την ανακύκλωση που αποτελεί λαμπρό πεδίο για να θησαυρίζουν οι βιομήχανοι.

Οι ελληνικές βιομηχανίες διέλασης στις γειτονικές χώρες παίζουν καθοριστικό ρόλο με τα εργοστάσιά τους που έχουν στην Βουλγαρία, Σκόπια, Ρουμανία, Κόσσοβο, Αίγυπτο, Κύπρο κ.ά.

Αυτά τα εργοστάσια δεν τα έδιωξαν οι απεργίες των ταξικών δυνάμεων, αλλά οι επιδοτήσεις που δόθηκαν στους βιομηχάνους για συσσώρευση μεγαλύτερου πλούτου. Τι συνδικαλισμό θέλουν; Όπως το σωματείο Βιοτεχνών Μετάλλου Μαγνησίας που σε περίοπτη θέση φιγουράρει το όνομα του γνωστού βιομηχάνου Μάνεση.

Τρανταχτό παράδειγμα είναι ότι μετά τους πολέμους στο Ιράκ και τη Λιβύη, τα κτίρια αναδομούνται με ελληνικά προφίλ αλουμινίου. Στην Ελλάδα τα προφίλ πωλούνται με 5,2 ευρώ το κιλό χωρίς ΦΠΑ και στη Βουλγαρία με 3 ευρώ το κιλό λόγω ανταγωνισμού με τις βιομηχανίες άλλων χωρών.

Με τη συμφωνία του Μάαστριχτ (ελεύθερη διακίνηση εμπορευμάτων), χωρίς καμιά πρόθεση να χρησιμοποιήσω την «ξύλινη γλώσσα» που μας κατηγορούν, εισάγουν διαμορφωμένα κουφώματα στο 1/3 της τιμής που ισχύει στην ελληνική αγορά με αποτέλεσμα οι ελληνικές βιοτεχνίες να ξεψυχούν. Το φαινόμενο αυτό είναι καθημερινό στη Βόρεια Ελλάδα, με τις νταλίκες να περνάνε στη σειρά στα σύνορα.

Με λίγα λόγια ο ανταγωνισμός με τα μονοπώλια είναι άνισος και το μέλλον μας σκιαγραφείται λίαν επεικώς ζοφερό.

Όσο αφορά το τεράστιο πρόβλημα της αναδουλειάς και κατ' επέκταση της ανεργίας, οι εκάστοτε εξαγγελίες προγραμμάτων για την περιβόητη «πράσινη ανάπτυξη» π.χ. το πρόγραμμα «Εξοικονομώ κατ'

Οίκον», που αφορά και την αντικατάσταση κουφωμάτων, τους μόνους που ωφέλησε είναι τις τράπεζες οι οποίες πουλάνε δάνεια και τις εταιρίες διέλασης που πουλάνε προφίλ αλουμινίου. Το μόνο που εξασφάλισαν οι αυτοαπασχολούμενοι από αυτό το πρόγραμμα είναι το ότι ήρθε η κρίση στον κλάδο δύο χρόνια νωρίτερα πιστεύοντας ο κόσμος στις απραγματοποίητες εξαγγελίες των Μ.Μ.Ε.

Σήμερα, υπάρχει πρόταση που θα μπορούσε να δώσει μία ανάσα στην αποπνικτική ατμόσφαιρα που βιώνουμε.

Οι μέχρι σήμερα κυβερνήσεις δεν βάζουν σε πρώτη προτεραιότητα τα λαϊκά προβλήματα και μοιραία δεν επενδύονται κονδύλια για σύγχρονα και αντισεισμικά σχολεία, φοιτητικές εστίες και νοσοκομεία.

Η μοναδική πρόταση που μπορεί να μας βγάλει από το αδιέξοδο, που μας οδήγησαν τα μονοπώλια και οι ντόπιοι υπηρέτες τους, είναι ο λαός να γίνει αφέντης στο τόπο του, τίποτα δεν μπορούν να τους προσφέρουν τα παράσιτα οι κεφαλαιοκράτες παρά μόνο χρέη, φτώχεια και δυστυχία.

Στην άλλη κοινωνία που προτείνουμε όλα αυτά τα εργοστάσια θα βρίσκονται κάτω από λαϊκό έλεγχο. Όλο αυτό τον πλούτο μπορεί να τον καρπωθεί ο λαός μας με συνεταιριστικά εργοστάσια και ύπαρξη ουσιαστικής τεχνικής εκπαίδευσης πάνω στο αντικείμενο, κάτι που σήμερα έχει αφεθεί στην καλή πρόθεση των βιομηχανιών με σεμινάρια λίγων ωρών. Με αυτό τον τρόπο στην αρχή μπορούμε να παράγουμε φτηνά και ασφαλή προϊόντα για το λαό μας και μέσα από τις εξαγωγές να φέρουμε είδη που δεν μπορούμε να παράγουμε στον τόπο μας.

Έτσι μπορεί να σταθεί η Λαϊκή Εξουσία.

Τελειώνοντας, πιστεύω ότι μετά τη σημερινή δουλειά θα δοθεί συνέχεια, στεριώνοντας αυτή την προσπάθεια και απλώνοντάς τη στην κάθε γειτονιά.